

16/09/2024

Слово-отговор на новоръкоположения Знеполски епископ Мелетий

Ваше Светейшество,

Ваши Високопреосвещения и Преосвещения,

Досточтимии отци,

Преподобни отци и майки,

Обични в Христа братя и сестри,

„Кръст начерта Моисей, когато с жезъла си раздели Червено море на две (...) и изписа Непобедимото оръжие. Затова нека възпеем Христос, нашия Бог, защото Се прослави“.[1]

Ден след всемирното въздвижение на Христовия Кръст отново празнуваме Неговата Пасха. Отново устата ни се изпълват с хвала. Отново пеем „Да

веселят се небесная, да радуются земная“.[2] Отново Първороденият от мъртвите[3] ни събра във възкресна радост около Своята безсмъртна трапеза. Ето това е и неизказаното тайнство на литургията! „Всяка Божествена литургия е действено и одухотворено съслужение на небето и историята. Всяка Божествена литургия е едновременно възпоменание на миналото и очакване на Царството“.[4] Единствено в това безкръвно тайноводство ние можем едновременно да преклоним колена пред Кръста, да видим Христовото възкресение и да получим небесния Дух.[5] Така и днес към неделното ликуване се прибавиха зарите на Петдесетница и над нас дойде огнената благодат от Сион. Защото днес, Ваше Светейшество и свети архиереи, Вие измолихте апостолската благодат и низведохте над мен даровете на Пресветия Дух, въвеждайки ме в архиерейски сан. Чудо преславно, което побеждава всяко красноречие. Чудо, което привежда в страх и трепет. Чудо, за което душата благодари.

В този славен патриаршески храм съм воден като дете и именно тук за първи път видях Божиите служители в техните великолепно одежди. Тук детското ми съзнание бе поразено от тайнствения и красив свят на Православието. Бяха нужни години за да узрее преходът от естетиката към Евангелието. Така постепенно се проясняваше посвещението и служението на онези, които бях виждал тук, на понеслите върху си заедно с омофора и бремето за словесните овци. Пред мен образът на епископа се разкриваше като високо, славно и ненадминато по отговорност служение. От първите духовни книги, от богословското образование, от срещите с достойни духовници и йерарси узнавах, че епископската митра не е като короната на князете на този свят; че тя не е източник на власт, лукс и престиж, а венец от тръни. Както всичко в живота на повярвалите в Сина Божий, така и най-високото служение в Църквата – епископското, е подражание на Далия душата Си откуп за мнозина.[6] За епископите преподобен Силуан Атонски пише: „Те скърбят, когато виждат, че оскърбяваме Бога и не даваме на Светия Дух да живее в нас. Върху тях падат скърбите на цялата земя [...] и те непрестанно се молят, за да изпросят за нас утеха в скърбите и мир за целия свят“.[7] А предупреждение за желаещите архиерейски сан чуваме от свети Исидор: „Не всеки, без значение кой е, трябва да желае епископския сан, а само онези, които се ръководят в живота си от Павловите закони. Затова, ако виждаш в себе си тази строгост на живота, с радост пристъпи към издигане на такава висота. А ако я нямаш, докато не я придобиеш, не докосвай онова, което е неприкосновено; пази се да не доближиш материята до огъня, който я унищожава“.[8]

Имайки тази икона на епископското служение днес пред себе си, аз изповядвам своята немощ, признавам своето недостойнство и прося Бог и Отец да благослови служението ми да бъде непосрамено. Прося и Вашите молитви, Светейши Владико и тези на митрополитите на Светия Синод, на събратята архиереи и цялото Христоименито изпълнение, за да не стана съблазън никому в дела и слова, но по силите ми правилно да преподавам словото на истината.

Възложеното върху ми архиерейство днес е едновременно кръст и светоносен дар на Духа. За този дивен Божи дар, който по думите на небошественника Павел „е дух не на боязливост, но дух на сила, любов и здравомислие“[9], благодаря на Вас, Ваше Светейшество и Светия Синод на родната и многострадална Българска църква. Благодаря Ви за отеческата грижа и огромно доверие да ме възведете в епископство. Приемам за голямо благословение, че първата епископска хиротония на Ваше Светейшество е моята. Особена признателност изказвам на Високопреосвещения митрополит Николай, с чийто архипастирски благослов получих първата степен на свещенството – тази на четец, а днес по негово предложение влизам в най-святата благодат. От все сърце благодаря на моя духовен отец – Баницкия епископ Пахомий – мой благодетел от младежките ми години и втори Мойсей, който изведе живота ми в мечтаната земя на Обещанието, т.е. на монашеството. Благодаря за подвига му на велика грижа и търпение, благодаря му за пролятата духовна кръв, благодаря му и прося неговите отечески молитви. Благодаря и на братята на Дивотинската света обител – на дядо Герасим и отците Йоаким, Никодим, Доситей и Партений – мои истински в Христа братя, които ми показаха „колко хубаво и колко приятно е братя да живеят наедно“.[10] Дълбока благодарност изказвам на моите грижовни и отдадени родители Славчо и Христина, както и на моя брат Здравко, за обичта, с която ме подкрепят. В сърцето си благодаря на всички христорлюбиви човеци, с които Господ ме срещна по пътя ми до тук. Благодаря и на всички вас, обични отци, братя и сестри, както и на най-малките Христови братя – учениците на Софийската духовна семинария, които взехте молитвено участие в моята лична Петдесетница. Нека Господ да свидетелства в живота на всички ни, че Неговият Кръст е Непобедимото оръжие. Амин.

[1] Канон на Въздвижение на Кръста, гл. 8-ми

[2] Възкресен тропар, гл. 3-ти

[3] Възкресен тропар, гл. 3-ти

[4] Вартоломей, патриарх Константинополски. Слово за престолния празник, 30 ноември 2006 г.

[5] Тропар „Видехом свет истинний“

[6] Мк. 10:45

[7] Архим. Софроний (Сахаров). Старецът Силуан. София, 2008, с. 423

[8] Преп. Исидор Пелусиотски. Писмо до Леонтий

[9] 2Тим. 1:7

[10] Пс. 132:1
